

ס ד א ב ג מ"י פ"ג מהל'
עירובין הל' מ טו"ש ע'
א"ר ס"ט פ"ג ש"ג ט"ג ע'
ס ד ה ו מ"י פ"ג ס'
מהל' עירובין הל' א'
טו"ר א"ר ס' ש"ג טו"ש ע'
ס' ש"ג ט"ג ע' נה"ג ע'.

בל"ך אצל יפות. פי' רש"י דכתיב לו יפות מהן גלי דעתיה דניחא ליה והו' כמאן דשויה שליח מעיקרא דמי ואין להקשות לפירושו מהל' דמוקי לה דבריה אלו מציאות (ב"מ דף ד"ג.) כגון דשויה שליח דגיה שליח לתרום לא שויה שליח לתרום מן היפות ועל זה מפרש בקונטרס כמאן דשויה שליח לתרום מן היפות דמי כיון דנמלא יפות מהן:

רב ניסים גאון

אמר רבא מאי טעמיהו דבית הלל בעשה כאומר לוי כלך אצל יפות. כיוון זה בתוספתא תרומת יצוי אבירי תרום שלא מידת תרומתו תרומה, הרי שירד לתוך שדה חברו ולקט תרום שלא ברשות אם חושש משום גזול אין תרומתו תרומה. ומיכן הוא יודע אם חושש משום גזול אם לא, הרי שבא בעל הבית ומצאו ואמר לו כלך אצל יפות אם נמצאו יפות מהן תרומתו תרומה ואם לאו תרומתו תרומה. ומשכחת לה בגמ' בפרק האיך מקדת בשבטת קידושיה. ויאתר נמי בפרק אלו מציאות.

רבינו חננאל

א"ע"פ שלא בא ישראל החזיק בחלקו של המבוער וס' אלא משחשיבה כיון דהיה ליה להחזיק במבוער יום אצ"כ שלא הוחזק במבוער יום אלא משחשיבה אסור. מת הגר משחשיבה וכו' החזיק אחר החזיק כיון דלא היה ליה להחזיק במבוער יום אצ"כ א"ר קוני מיהת רישא אסור, אמאי יבטל רשותו. ופרקינן הכי נמי קאמר אומר עד שיבטל. ר' יוחנן אמר הני מתנייהו דדייקין אין ביטול רשות בשבת (ב"ש ה"א), דתנן מאימתי נתנת רשות בית רשות אמריס מבוער וס', קסברי ביטול רשות מקנא רשותא הוא ומקנא רשותא בשבת אסורי. ובית הלל אמריס אפי' משחחשין, קסברי ביטול רשות איסתלוקי הוא, ואיסתלוקי בשבת שפיר דמי. וירושלמי רב חסדיא אמר ר' ישראלין הדרין בבית אחד, כל אחד ואחד צריך לבטל רשותו וכן ג' הוי הדרין בבית אחד צריך להשכיח כל אחד רשותו. ר' יסא ב"ש ר' יוחנן ישראל גושו שדיו דרים בבית אחד הלכה ישראל צריך לבטל רשותו וגוי צריך להשכיח. ואסיקנא [אפי'] באגרו ואפילו בתמרה. ומעשה באשתו של פריס אן[ח]וה שהשכיח חצויה בלא דעת בעלה ושאר ר' שמואל, סברין למימר אפי' שמשו ולקטו. מהני בעל הבית שהיה שותף לשכיניו לזה כיון ולה כיון אין צריכין. ואוקמינא בופן שהיו של שנייהם הוא בכלל אחד. ובא אביי ודחה ואמר אפי' בשני כלין והואיל ואריוני לערבין אין צריכין עירוב אחד, ולא דמי ליון ושמן שהיו והשמן אין אריוני לערבין.

דמנאל יפות מהן

דמנאל יפות מהן: **ומקני רשותא בשבת אסור.** **תימה דצגיטין דב"ש הורק** (דף ע"ו.) גבי ההוא שכני מרע אמר דליקני לה דוכחא דמנח ציה גיטא ומיל' איהי ומיחד ותפתח ושבת הימה כדליתא הס' וי"ל (ו) דשביז מרע המירו (ו) שלל מתוך דעמו עליו ואין לומר דדוקא קנין שאינו לר"ח הוא דשרי כי הוי [דפרק מי שמת] (ב"ב קט"ו.) דללא קנין קני כדלמרי הס' דלון הלכה כר' אלעזר דהא משמע [התם] דלי הוה הלכה כר' אלעזר כ"ז דהוה ימח טפי שזו לר"ח דלמרי והבי נמי לר"ח למיחש למיטרף דעת אס' ליה הוה יכול לגרשה כללנו מדע דלף כלל קנין לר"ח אסורא לגרש בשבת כדתי' (ט) דתוספתא דלון מקדשין ואין מגרשין בשבת אלא ודאי כשביז מרע דוקא המירו שלל מתוך דעמו שירא שישום בשבת ואינו רואה להמתיק עד המול ויהי' להמירו נמי קנין (ו) וכן פסק רבינו שמואל דאפי' מתנת שכני מרע נמלקת דצגיט קנין קוני ומנו בשבת: **א"ר אמרת בשלמא רישא בבבא אחד ב'ו.** והוא הדין יין ויין צ"ד כלים אלא אורחא דמלמא נקט ועוד דלא הולקן התנא לפרש דסמס יין ושמן צ"ד כלים אע"ג דלשו ציה דפרק מי שהוליאהו (לעיל דף מט.) עירוב נתמון בשני כלים כי מלייה למנא ואיתר ה"מ כי גבו לשם עירוב כדפי' דקונטרס אכל הכא דלאו לשם שותף כלי א' און בשני כלים לא: **יין ושמן אין ראוי לערב.** אף ע"ג דכל האולכין מנטרפין למון צ' סעודות לעירוב וה"ה משקין היינו כשנשתתפו לשם עירוב: **בבבא שבי' ב' מבואות ב'ו.** לא צעי לאוקומי צ"ד חצרות ממש כאלדך משנה דעירובי חצרות צעי פת צין לר"מ צין לרבנן דלקמן דצמון ואין רואה להעמיד מתני' כמ"ד (ט) צין ופליג אר"מ ורבנן: **ר"י שמעון דמיעיה.** דלא גזר לר"ד ששת דמוקי לה לעיל דפרק מי שהוליאהו (דף מט.) שנתנו (ט) שמיס עירובין באמצעות וצ"ד צמיס הכא אפי' צמית א' וצמי כלים כב' צמיס דמו כיון דלא עבד כלל שיתוף (ו) דממה נפשך מרובהו לשם כחצר קיימא דשיטופי מצואות * כחצר שצמצו:

דמנאל יפות מהן

דמנאל יפות מהן: **ומקני רשותא בשבת אסור.** **תימה דצגיטין דב"ש הורק** (דף ע"ו.) גבי ההוא שכני מרע אמר דליקני לה דוכחא דמנח ציה גיטא ומיל' איהי ומיחד ותפתח ושבת הימה כדליתא הס' וי"ל (ו) דשביז מרע המירו (ו) שלל מתוך דעמו עליו ואין לומר דדוקא קנין שאינו לר"ח הוא דשרי כי הוי [דפרק מי שמת] (ב"ב קט"ו.) דללא קנין קני כדלמרי הס' דלון הלכה כר' אלעזר דהא משמע [התם] דלי הוה הלכה כר' אלעזר כ"ז דהוה ימח טפי שזו לר"ח דלמרי והבי נמי לר"ח למיחש למיטרף דעת אס' ליה הוה יכול לגרשה כללנו מדע דלף כלל קנין לר"ח אסורא לגרש בשבת כדתי' (ט) דתוספתא דלון מקדשין ואין מגרשין בשבת אלא ודאי כשביז מרע דוקא המירו שלל מתוך דעמו שירא שישום בשבת ואינו רואה להמתיק עד המול ויהי' להמירו נמי קנין (ו) וכן פסק רבינו שמואל דאפי' מתנת שכני מרע נמלקת דצגיט קנין קוני ומנו בשבת: **א"ר אמרת בשלמא רישא בבבא אחד ב'ו.** והוא הדין יין ויין צ"ד כלים אלא אורחא דמלמא נקט ועוד דלא הולקן התנא לפרש דסמס יין ושמן צ"ד כלים אע"ג דלשו ציה דפרק מי שהוליאהו (לעיל דף מט.) עירוב נתמון בשני כלים כי מלייה למנא ואיתר ה"מ כי גבו לשם עירוב כדפי' דקונטרס אכל הכא דלאו לשם שותף כלי א' און בשני כלים לא: **יין ושמן אין ראוי לערב.** אף ע"ג דכל האולכין מנטרפין למון צ' סעודות לעירוב וה"ה משקין היינו כשנשתתפו לשם עירוב: **בבבא שבי' ב' מבואות ב'ו.** לא צעי לאוקומי צ"ד חצרות ממש כאלדך משנה דעירובי חצרות צעי פת צין לר"מ צין לרבנן דלקמן דצמון ואין רואה להעמיד מתני' כמ"ד (ט) צין ופליג אר"מ ורבנן: **ר"י שמעון דמיעיה.** דלא גזר לר"ד ששת דמוקי לה לעיל דפרק מי שהוליאהו (דף מט.) שנתנו (ט) שמיס עירובין באמצעות וצ"ד צמיס הכא אפי' צמית א' וצמי כלים כב' צמיס דמו כיון דלא עבד כלל שיתוף (ו) דממה נפשך מרובהו לשם כחצר קיימא דשיטופי מצואות * כחצר שצמצו:

אע"פ שהחזיק וכו'. לקמן פריך מאי אע"פ שהחזיק וכו': אומר. הממזיק על הדך: משחשיבה. שכבר קנה עירוב: אע"פ פריך לקמן כי לא החזיק הוה ליה זה דר ימיר וליכא דאסר עליה והאי דאסר משום דהחזיק הוא והכי איבעי ליה למיתני אס' החזיק ישראל אחר

נכסיו אסור (ט). אע"פ שלא החזיק. מוצדק יום מיד והמתין עד שחשיכה ואיכא היתר למקנת שבת אסר כדמפרש לקמן הואיל והיה לו כח להחזיק זה מצדו יום אס' ירצה נמלקת רשות זו תלויה ועומדת ולא היה הותר למקנת שבת: ה"ק וכו'. וחסורי מיחסרה והאי אע"פ שלל החזיק קאי והאי החזיק דקתני היה לו להחזיק קאמר: אימא אף ע"פ שהחזיק. אינו אסר הואיל והותר למקנת שבת: ה"ק חסורי מיחסרה והאי אע"פ שהחזיק קאי ושלל החזיק דקתני ה"ק ולא היה לו להחזיק מוצדק יום שלא הייתה רשות זו תלויה בין השמשות אלא מוחזקת לגר אס' היה צד להחזיק לא היה יכול היתר היה זה למקנת שבת ואינו אסור: ר' יוחנן אמר. הני תרתי מתניתא דברייתא דלמרי יורש אסור צ"ש היא: ילך אלא יפוט. גבי תורס את של חצירו של מדעת תניא (ב"מ דף ט"ג.) צד צעל הצית ומלאו שהוא תורס והותר לו כלך אלא יפות אס' לו יפות מהן תרומתו תרומה דגלי דעתיה דניחא ליה והמירין כמאן דשויה שליח מעיקרא דמי. ה"ק כיון דבעל השתא גלי דעתיה דמעיקרא דצרייתא ניחא ליה אלא שסכה ולא עירב ולא הוה ליה אקנוי רשותא בשבת: ומיקנא רשותא בשבת אסור. דדמי למקח וממכר: **מתני' שיה שותף עם שכניו.** שצמצו לשם שותפות צעלמא ולא לשם שיתוף: לזה זין ולזה זין וכו'. נבמרה מוקי לה ככלי א': לזה זין ולזה בשמן. אין זה שיתוף א' ואין יכול לסמוך עליו שהרי חלוק בשני כלים: **גמ' אמר ר' נבנאי אה.** שכולן היה שותפותן ככלי אחד אצל בשני כלים לא ואע"ג דלמרי צ"ה דפרק מי שהוליאהו (לעיל דף מט.) עירוב נתמון בשני כלים כשר התם הוא דמעיקרא לשם עירוב גבו ומליוה למנא ואיתר אכל הכא דלאו לשם שיתוף הוה ככלי א' אין צ"ד כלים לא: **יין ורואי לערב.** הלכה אע"פ דלא ערביה סמכינ עליה: ואפי' לזה זין ולזה בשמן. צמתייה. הא לא חזי לערובי: שצין צ' מצואות. ולא ציתוף דמצי אהד קאמר אלא עם זה נשתתפו צין עם זה שצמון ושני עירובין הן: ור"ש לטעמיה. דלמר תלך אמת יכולה לערב צ' עירובין עם צ' מצואות ואע"פ שלא שיתפו צ' המצואות יחד ולא הותרו מצואות זה עם זה היא מותרת עם שניהם ולא גזרינן דילמא אחי לאפוקי כלים שצמצו וצמצו זה דרך חצר זו: למה דהצר דומה. צ"ד מי שהוליאהו (לעיל מה:): ולרבנן דמתני' אס' נשתתפו צין וככלי א' הוה לזה צ' המצואות כמי שנתתפו יחד ושפיר דמי אצל לזה זין ולזה בשמן דמרי עירובי ניהו כוון דצ' המצואות אסורין זה עם זה היא גמרי אסורה עמהן ושניהן אסורין עמה דקתני דפרק מי שהוליאהו [שם]: **שנים בני הדין.** אין רואין בני מצוי זה להשתמש בזה לרביעין ולתם כולן פת כחצר זו. (ו) ואית דמפרשי מתני' מילי מילי קתני ור"ש לאו אמילתייהו קאי דלילו רבנן כחצר שצין צ' מצואות אפי' לזה זין ולזה זין לא. זו פירשתי וראשון נראה דצמיי:

אע"פ שהחזיק וכו'. לקמן פריך מאי אע"פ שהחזיק וכו': אומר. הממזיק על הדך: משחשיבה. שכבר קנה עירוב: אע"פ פריך לקמן כי לא החזיק הוה ליה זה דר ימיר וליכא דאסר עליה והאי דאסר משום דהחזיק הוא והכי איבעי ליה למיתני אס' החזיק ישראל אחר

מבנה

אע"פ שהחזיק וכו'. לקמן פריך מאי אע"פ שהחזיק וכו': אומר. הממזיק על הדך: משחשיבה. שכבר קנה עירוב: אע"פ פריך לקמן כי לא החזיק הוה ליה זה דר ימיר וליכא דאסר עליה והאי דאסר משום דהחזיק הוא והכי איבעי ליה למיתני אס' החזיק ישראל אחר

גליון הש"ס

מתני' בעל הבית שהיה שותף. עין לעיל דף מט ע"א מד"ה שער: עירוב: תוס' ד"ה ור"י לשם עירוב וכו' בברי' שבמבוי. לקמן דף פ"ה ע"ב:

מוסף רש"י

כלך אצל יפות. היה לן ליקן אצל יפות לתת מהן לתת (ב"ב ס"ג.). לעיל דף ע"ב חצירות. אין אצל זו (ש"ג ח"א). ופתורות לרה"ו. דכל אמת רשות לנפשו ו אין להן דריסת הרגל זו על זו, דלי הוה לכו זו לפניו מזה אפיקה פנימת האפיקה, דאפילו כפי עממה אפיקה כל אחת להשמש (ס"ט).

ר' שמעון אומר אפי' לזה כיון וזהו השתתפו שבת וכו' ויורש אסור צ"ש היא: ילך אלא יפוט. גבי תורס את של חצירו של מדעת תניא (ב"מ דף ט"ג.) צד צעל הצית ומלאו שהוא תורס והותר לו כלך אלא יפות אס' לו יפות מהן תרומתו תרומה דגלי דעתיה דניחא ליה והמירין כמאן דשויה שליח מעיקרא דמי. ה"ק כיון דבעל השתא גלי דעתיה דמעיקרא דצרייתא ניחא ליה אלא שסכה ולא עירב ולא הוה ליה אקנוי רשותא בשבת: ומיקנא רשותא בשבת אסור. דדמי למקח וממכר: **מתני' שיה שותף עם שכניו.** שצמצו לשם שותפות צעלמא ולא לשם שיתוף: לזה זין ולזה זין וכו'. נבמרה מוקי לה ככלי א': לזה זין ולזה בשמן. צמתייה. הא לא חזי לערובי: שצין צ' מצואות. ולא ציתוף דמצי אהד קאמר אלא עם זה נשתתפו צין עם זה שצמון ושני עירובין הן: ור"ש לטעמיה. דלמר תלך אמת יכולה לערב צ' עירובין עם צ' מצואות ואע"פ שלא שיתפו צ' המצואות יחד ולא הותרו מצואות זה עם זה היא מותרת עם שניהם ולא גזרינן דילמא אחי לאפוקי כלים שצמצו וצמצו זה דרך חצר זו: למה דהצר דומה. צ"ד מי שהוליאהו (לעיל מה:): ולרבנן דמתני' אס' נשתתפו צין וככלי א' הוה לזה צ' המצואות כמי שנתתפו יחד ושפיר דמי אצל לזה זין ולזה בשמן דמרי עירובי ניהו כוון דצ' המצואות אסורין זה עם זה היא גמרי אסורה עמהן ושניהן אסורין עמה דקתני דפרק מי שהוליאהו [שם]: **שנים בני הדין.** אין רואין בני מצוי זה להשתמש בזה לרביעין ולתם כולן פת כחצר זו. (ו) ואית דמפרשי מתני' מילי מילי קתני ור"ש לאו אמילתייהו קאי דלילו רבנן כחצר שצין צ' מצואות אפי' לזה זין ולזה זין לא. זו פירשתי וראשון נראה דצמיי: